

Δύο νέοι ήθοιοι στούς «Βρυκόλακες»

ΤΟ ΕΘΝΙΚΟ ΘΕΑΤΡΟ παρουσίασε προχθές δύο νέους καλλιτέχνες σε δύο σημαίνοντες ρόλους των ιφενικών «Βρυκολάκων», τον κ. Κωνστ. Καστανά ως Όσβαλντ και τη δ. Νίτα Παγώνη ως Ρεγγίνα. Η καλλιτεχνική ήγεςία της κρατικής σκηνής θέλησε προφανώς να εγκαινιάσθῃ ἢ να συστηματοποιήσῃ μάλλον, ἐπειδὴ τὸ πρᾶγμα δὲν εἶναι νέο, μιὰν ἀρχή, ἕνα τρόπο προβολῆς καὶ προωθήσεως νέων ταλέντων, στὰ ὅποια τὸ ἐπικρατοῦν ἱεραρχικὸ καθεστῶς τοῦ θεάτρου δὲν παρέχει τὴν εὐκαιρία νὰ δοκιμάσουν τίς δυνάμεις τους καὶ νὰ ἐπιδείξουν τίς ἀρετὲς καὶ τὰ προσόντα τους.

Η ΑΡΧΗ ΑΥΤΗ ποὺ ἐνδέχεται νὰ γίνῃ καθιέρωσι καὶ θεσμός πρέπει ὥστόσο νὰ συζητηθῇ καὶ νὰ ἐξετασθῇ προσεκτικὰ ἐπειδὴ, προκειμένου μάλιστα περὶ τοῦ Ἐθνικοῦ Θεάτρου μας, δὲν εἶναι εὐεργετική καὶ σκόπιμη ὅσο ἐκ πρώτης ὄψεως φαίνεται. Γι' αὐτὸ πρὶν γίνῃ λόγος γιὰ τὴν ἀπόδοσι τῶν νέων καλλιτεχνῶν ποὺ ἐρμήνευσαν τοὺς ρόλους τοῦ Όσβαλντ καὶ τῆς Ρεγγίνας ἀντὶ τοῦ κ. Μινωτῆ καὶ τῆς κ. Χατζηαργύρη, δὲν θὰ ἦταν ἄσκοπο νὰ διατυπώσουμε μερικὲς γενικώτερες ἀπόψεις γι' αὐτὸ τὸ θέμα.

ΠΡΩΤΑ ΠΡΩΤΑ δὲν εἶναι σωστὸ, ἂν συστηματοποιηθῇ ἡ ἀρχὴ ποὺ ἐγκαινιάσθηκε προχθές, νὰ προσλάβῃ τελικῶς ἡ ἐπίσημη σκηνὴ τοῦ Ἐθνικοῦ Θεάτρου πειραματικὸ χαρακτήρα. Τὸ Ἐθνικὸ Θέατρο, ἂν θέλῃ νὰ προωθήσῃ νέα ταλέντα — καὶ ἔχει πράγματι χρέος νὰ τὸ κάμῃ — ἂς δημιουργήσῃ μιὰ δευτέρη, μιὰ πειραματικὴ σκηνή, ὅπου οἱ νέοι ήθοιοὶ θὰ ἔχουν τὴν εὐκαιρία νὰ ἐφαρμόσουν στὴν πράξι ὅσα ἔμαθαν στὴ σχολικὴ θητεία τους. Ἀλλῶστε μιὰ τέτοια πειραματικὴ σκηνὴ θὰ ἐξυπηρετοῦσε καὶ ἄλλους γενικώτερους σκοποὺς τοῦ Ἐθνικοῦ Θεάτρου, ποὺ πρέπει, ἀποφεύγοντας φυσικὰ τὴν ἀποστέωσι, νὰ διατηρήσῃ τὸν ἀκαδημαϊκὸ χαρακτήρα του.

ΕΠΕΙΤΑ Η ΑΠΟΤΟΜΗ ἀνάδειξι ἐνὸς νέου ήθοιοῦ, ποὺ μόλις ἐγκτέλειψε τὰ θρανία τῆς δραματικῆς σχολῆς, σὲ μεγάλους καὶ ἀσημαντικοὺς ρόλους, ποὺ γιὰ τὴν ἐρμηνεία τους ἐκτὸς τοῦ ταλέντου καὶ τῶν φυσικῶν προσόντων χρειάζονται καὶ πείρα καὶ γενικώτερες γνώσεις, καλλιεργεῖ μοίραια τὸν βεντετισμὸ καὶ σὲ τελευταίαν ἀνάλυσι ἀδίκει ἄλλους νέους ήθοιοὺς μὲ ἀνάλογο ἢ καὶ μεγαλύτερο ταλέντο ποὺ δὲν ἔχουν τὴν δυνατότητα νὰ εὐνοηθοῦν καὶ αὐτοὶ ἀπὸ τὸν καθιερούμενο ἀπὸ τὴν κρατικὴ σκηνὴ μας θεσμό. Καὶ τίθεται τὸ ἐρώτημα: Δὲν ἐξασφαλίζει σ' ἕνα νέο ήθοιο θετικώτερα ἐφόδια γιὰ τὸ μέλλον του μιὰ προοδευτικὴ, μιὰ σταδιακὴ καλλιέργεια τῶν φυσικῶν καὶ ἐπικτήτων ἀρετῶν του;

ΤΕΛΟΣ, ΑΝ Η ΑΡΧΗ ποὺ ἐγκαινιάσθηκε προχθές γίνῃ θεσμός, ποιὲς ἐγγυήσεις ὑπάρχουν γιὰ τὴν ἀδιάβλητην ἐπιλογὴ τῶν νέων ταλέντων, ποὺ θὰ προβληθοῦν στὴν ἐπίσημη σκηνὴ τοῦ Ἐθνικοῦ Θεάτρου καὶ ποὺ θὰ προέρχωνται κατ' ἀποκλειστικότητα ἀπὸ τὴ δική του ἐπαγγελματικὴ σχολή; Δὲν ὑπάρχει κίνδυνος οἱ παρουσιαζόμενοι στὸ μέλλον ὡς ἐξαιρετικὰ ταλέντα νὰ εἶναι στὴν πραγματικότητα οἱ ἐκλεκτοὶ μιᾶς ἀπαράδεκτης εὐνοιοκρατίας; Ποιὲς θὰ κρίνουν καὶ θὰ ἐπιλέξουν τὰ νέα ταλέντα καὶ ποιὰ θὰ εἶναι τὰ κριτήριά τους;

ΔΙΑΤΥΠΩΣΑΜΕ βιαστικὰ μερικὲς γενικώτερες ἀπόψεις ποὺ δὲν ἔχουν ἀμεση σχέσι μὲ τοὺς νέους καλλιτέχνες ποὺ εἶδαμε προχθές στὴν ἐπίσημη σκηνὴ τοῦ Ἐθνικοῦ. Ἀπὸ αὐτοὺς ὁ κ. Κ. Καστανάς ποὺ ὑποδύθηκε τὸ ρόλο τοῦ Όσβαλντ ἔχει ταλέντο καὶ μιὰν ἐκδηλῆ εὐαισθησία, καίτοι ἡ φωνὴ του εἶναι κάπως σκληρὴ καὶ χωρὶς παλμό. Ἐκράτησε μ' ἐπιτυχία καὶ χωρὶς νὰ λυγίσῃ ἕνα ἀπὸ τοὺς δυσκολώτερους ρόλους τοῦ σύγχρονου ρεαλιστικοῦ θεάτρου κ' ἔχουμε τὴν ἐντύπωσι πὺς θὰ ἦταν ἀκόμη καλύτερος ἂν ἔπαιζε μὲ μεγαλύτερην ἐλευθερίαν καὶ ἂν ἀφομοίωνε στὴν χοάνη τῆς δικῆς του προσωπικότητος τίς σκηνοθετικὲς ὁδηγίες τοῦ κ. Μινωτῆ.

ΓΙΑ ΤΗΝ δ. Νίτα Παγώνη ποὺ ὑποδύθηκε τὸ ρόλο τῆς Ρεγγίνας δὲν εἴμαστε τὸ ἴδιο ἀνεπιφύλακτοι. Ἡ νέα αὕτη ήθοιοὺς ἔχει ἀναμφισβήτητα φυσικὰ προσόντα. Ὡστόσο ὡς Ρεγγίνα δὲν ἀπέφυγε κάποιαν ὑπερβολὴν στὴν προκλητικότητά της ποὺ σὲ καμμιά περίπτωσι δὲν ἔπρεπε νὰ τῆς ἐπιτρέψῃ τοὺς ἀπαράδεκτους ἐκείνους ἀκκισμούς της πρὸς τὸν πᾶστορα Μάντερς. Ἐπίσης δὲν εἶχε ρυθμίσει μὲ ἀκρίβεια τὸν τόνο τῆς φωνῆς της ποὺ ἦταν πολὺ ὑψηλὸς τὴν στιγμὴ ποὺ συνιστοῦσε στοὺς ἄλλους νὰ μιλοῦν σιγὰ ἐπειδὴ κοιμόταν ὁ κύριός της. Στὴν τρίτη ὁμῶς πράξι ἀπέδειξε πὺς τὸ μέλλον εἶναι δικό της.

ΜΕ ΤΟΥΣ ΠΑΛΙΟΥΣ ἐρμηνευτὲς τοῦ ἱφενικοῦ ἀριστουργήματος δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ ἀσχοληθοῦμε ἐκ νέου. Δὲ θὰ ἦταν ὥστόσο ὑπερβολὴ ἂν ἐτονίζαμε γιὰ μιὰν ἀκόμη φορὰ πὺς ὁ ρόλος τῆς τραγικῆς κ. Ἀλβίγκ εἶναι μιὰ ἀπὸ τίς κορυφαίες δημιουργίες τῆς κ. Κατίνας Παξινού.

ΛΕΩΝ ΚΟΥΚΟΥΛΑΣ